

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszelkich środków niezbędnych dla zniesienia systemu pomocy uznanego za bezprawny i sprzeczny ze wspólnym rynkiem decyzją Komisji 2005/919/WE z dnia 14 grudnia 2004 r. Zachęty podatkowe dla spółek biorących udział w zagranicznych imprezach targowo-wystawienniczych [notyfikowana 17 grudnia 2004 r. jako dokument nr C(2004) 4746], (Dz.U. L 335, s. 39) oraz odzyskania od beneficjentów pomocy przyznanej w tym systemie, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 2, art. 3 i art. 4 tej decyzji oraz traktatu WE;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin, w którym Włochy powinny były znieść system pomocy i odzyskać pomoc przyznaną niezgodnie z prawem upłynął dwa miesiące po doręczeniu decyzji.

Po upływie kolejnych czterech lat, władze włoskie odzyskały jedynie około 65 % pomocy, w odniesieniu do której został wydany nakaz zapłaty i powinny również poinformować Komisję o kwocie pomocy wypłaconej beneficjentom, którzy nie mieli prawa skorzystania z systemu pomocy.

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-311/09)

(2009/C 256/23)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: D. Triantafyllou i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

— stwierdzenie, że poprzez nałożenie podatku VAT w sposób określony w rozdziale 13, paragraf 35, pkt. 1, 3, 4 i 5 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 kwietnia 2004 r. do świadczenia usług międzynarodowego przewozu drogowego przez podatników mających siedzibę albo stałe miejsce zamieszkania poza Polską, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy artykułów 73, 168, 273 dyrektywy Rady z 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej 2006/112/WE. ⁽¹⁾

— obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Usługi międzynarodowego przewozu drogowego podlegają opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej na zasadach określonych w dyrektywie 2006/112/WE.

Zdaniem Komisji, sposób nakładania i obliczania podatku VAT określony w rozdziale 13, paragraf 35, pkt. 1, 3, 4 i 5 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 kwietnia 2004 r. od usług międzynarodowego przewozu drogowego przez podatników mających siedzibę albo stałe miejsce zamieszkania poza Polską jest niezgodny z artykułami 73, 168, 273 dyrektywy 2006/112/WE. Niezgodność z art. 73 dyrektywy 2006/112/WE polega na tym, że w każdym przypadku podstawą opodatkowania VAT stanowi kwota 285 PLN, co nie uwzględnia ani rzeczywistej odległości pokonywanej w Polsce przez autobus, ani rzeczywistej zapłaty należnej za daną usługę. Polski system poboru VAT nie zezwala podatnikowi świadczącemu usługi międzynarodowego przewozu osób na odliczenie VAT od towaru nabytego podczas danego okresu rozliczeniowego na potrzeby owej opodatkowanej usługi przewozowej (np. paliwo), co stoi w sprzeczności z art. 168 dyrektywy. Ponadto, polski system poboru VAT jest niezgodny z art. 273 dyrektywy 2006/112/WE, gdyż ustanawia on dla podatników obowiązek złożenia deklaracji wykazującej kwotę podatku w urzędzie celnym w chwili wjazdu autobusu z pasażerami na terytorium Polski oraz zapłaty tego podatku w urzędzie celnym „z chwilą wjazdu autobusu z pasażerami na terytorium kraju”, co prowadzi do powstania formalności związanych z przekraczaniem granic.

Zdaniem Komisji, sporny system poboru i naliczenia VAT nie może być oparty na art. 281, ani na art. 395 dyrektywy 2006/112/WE.

⁽¹⁾ Dz. U. L 347 str.1

Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-313/09)

(2009/C 256/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: F. Erlbacher i M. Adam, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii